

PRONOMS DE COMPLEMENT DIRECTE - EXERCICI

Text a partir de *LA CASA DEL SILENCI*, Blanca Busquets

Completa els espais buits amb *el, l', 'l, -lo, -ho*

Vaig trobar el primer violí en un abocador d'escombraries. _____ vaig trobar en un racó. Estava amagat i no es veia bé. _____ vaig rescatar d'allà sota. La mestra a l'escola ens feia llegir un llibre on sortia un violí i una noia que _____ tocava i tancava els ulls, i jo, sense sentir-ne el so, me' _____ podia imaginar, sonava a dintre del meu cap, i el més curiós era que sonava realment com un violí, és a dir que, quan vaig sentir-_____ de veritat per primera vegada, vaig notar que era el mateix so que havia imaginat. I la primera vegada que _____ vaig tocar, vaig tancar els ulls, com la noia del llibre.

I era un violí boníssim, tot i que jo, és clar, encara no _____ sabia. El que sí que sabia era que es tractava d'un violí màgic. Això _____ vaig veure de seguida, només de mirar-_____ perquè, tot i que ja gairebé era fosc, brillava, i el que brilla normalment és màgic. No m' _____ invento, no. La mare i jo ens dedicàvem sovint a remenar l'abocador per veure què hi trobàvem que poguéssim vendre. Si ara expliqués això a algun dels que són aquí amb mi, no s' _____ podria creure. Tinc un company que em penso que és romanès, em sona que algú m' _____ va dir. Potser ell _____ entendria.

Amb la troballa del violí va canviar tot. Vaig dir "mira què he trobat", alçant amb una mà l'instrument. I, en alçar-_____, vaig fregar les cordes amb la mà sense voler-_____ i van fer un so estripat i agut que recordo que em va esguerrar l'ànima. Després, _____ vaig mirar bé i vaig enganxar l'ull a un forat allargassat amb un nom escrit a mà, i _____ volia llegir. I _____ vaig llegir, però no _____ vaig entendre. Hi havia també una data, això sí que _____ vaig saber llegir, 1672. "Què mires", es va queixar la mare, "porta-_____, ens _____ compraran".

El meu pare, jo no _____'havia conegut; segons m'havia dit més tard la mare, era un estranger que va venir, _____ va conèixer, va fer-li l'amor unes quantes nits i va marxar. "Per això ets rossa i tens els ulls blaus. Com ell", em deia. M' _____ deia des de ben petita. I, quan la mare em deia que jo era com ell, que tenia aquells ulls i aquells cabells com ell, jo no sabia si havia d'estimar-_____ i enyorar-_____ o si _____'havia d'odiar pel que li havia fet.

SOLUCIONS MÉS AVALL

- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽
- ▽

Vaig trobar el primer violí en un abocador d'escombraries. **El** vaig trobar en un racó. Estava amagat i no es veia bé. **El** vaig rescatar d'allà sota. La mestra a l'escola ens feia llegir un llibre on sortia un violí i una noia que **el** tocava i tancava els ulls, i jo, sense sentir-ne el so, me'l podia imaginar, sonava a dintre del meu cap, i el més curiós era que sonava realment com un violí, és a dir que, quan vaig sentir-**lo** de veritat per primera vegada, vaig notar que era el mateix so que havia imaginat. I la primera vegada que **el** vaig tocar, vaig tancar els ulls, com la noia del llibre.

I era un violí boníssim, tot i que jo, és clar, encara no **ho** sabia. El que sí que sabia era que es tractava d'un violí màgic. Això **ho** vaig veure de seguida, només de mirar-**lo** perquè, tot i que ja gairebé era fosc, brillava, i el que brilla normalment és màgic. No m'**ho** invento, no. La mare i jo ens dedicàvem sovint a remenar l'abocador per veure què hi trobàvem que poguéssim vendre. Si ara expliqués això a algun dels que són aquí amb mi, no s'**ho** podria creure. Tinc un company que em penso que és romanès, em sona que algú m'**ho** va dir. Potser ell **ho** entendria.

Amb la troballa del violí va canviar tot. Vaig dir "mira què he trobat", alçant amb una mà l'instrument. I, en alçar-**lo**, vaig fregar les cordes amb la mà sense voler-**ho** i van fer un so estripat i agut que recordo que em va esguerrar l'ànima. Després, **el** vaig mirar bé i vaig enganxar l'ull a un forat allargassat amb un nom escrit a mà, i **el** volia llegir. I **el** vaig llegir, però no **el** vaig entendre. Hi havia també una data, això sí que **ho** vaig saber llegir, 1672. "Què mires", es va queixar la mare, "porta-**ho**, ens **ho** compraran".

El meu pare, jo no l'havia conegut; segons m'havia dit més tard la mare, era un estranger que va venir, **el** va conèixer, va fer-li l'amor unes quantes nits i va marxar. "Per això ets rossa i tens els ulls blaus. Com ell", em deia. M'**ho** deia des de ben petita. I, quan la mare em deia que jo era com ell, que tenia aquells ulls i aquells cabells com ell, jo no sabia si havia d'estimar-**lo** i enyorar-**lo** o si l'havia d'odiar pel que li havia fet.